

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ЛИСИЦА ХАДЖИЙКА

chitanka.info

Седнала един ден лисицата да се оплаква от орисията си. Премислила си как я гонят отвсякъде хората, та не може никъде да намери що да хапне. „Ох, аз, клетницата! — казвала си тя. — Какво зло време дойде за мене, че не мога да си извадя хляба! Как се изхитриха хората: нищо не оставят наяве, всичко пазят и крият; не мога вече да си уловя ни яренце, ни кокошчица. Отдето мина-замина, все клопки и стъпици сложили — да ме уловят и убият. Няма вече живот за мене, колкото и да съм хитра; каквото и да става, ще трябва да измъдря някаква още по-голяма хитрина, за да преживея.“

Мислила, мислила и най-сетне измислила. Разгласила навред, че вече се е покаяла и че търси двама-трима другари — да тръгне с тях на Божигроб. Но никой не повярвал, че лисицата наистина ще става хаджийка; никой не пожелал да ѝ бъде другар. Накъдето мине, все ѝ се подигравали. Като видяла, че в гората никой не ѝ вярва, лисицата слязла в полето и се промъкнала до едно село. Там чула, че пее петел. По гласа му тя се добрала до двора, дето били кокошките. Петелът видял лисицата и обадил на кокошките да се приберат, а той се покачил на едно дърво да се скрие от нея. Като видяла Кума Лиса, че не ще може да си улови кокошка, ударила го на набожност: извадила едни дълги броеници, па почнала да трака зърната и да дума:

— Господи помилуй, Господи помилуй, Господи помилуй!

Сетне се наведе, направи поклон, хапне си малко тревица и пак затрака броениците. Пак си хапне тревица и рече:

— Ох, ох, ох, колко е сладко това постното! Нали е от Бога благословено — затова е сладко! Да съм знаела досега — все трева да съм пасла!...

Петелът съгледал от дървото, че лисицата трака броеници и пасе трева, и се почудил: де се е видяло лисица да яде трева? Погледал я, погледал, па рекъл:

— Честито, честито, Кумо Лисо! Хайде — на добро да е! Честити броеници! Какво правиш там? Тревица ли си пасеш? Да не искаш да станеш светица?

— Ех, брате петльо — рекла с лицемерна набожност лисицата, — ако е рекъл Господ, и това ще стане. Искам да стана светица, как да не искам, но изпърво трябвало да се простя с петлите и кокошките: тъй ми каза изповедникът. Ами къде ти са кокошките?

— Избягаха, Кумо Лисо, щом те видяха, че идеш: страх ги е да не ги изядеш.

— Пепел ти на езика, брате петльо! — оскърбила се лисицата. — Бива ли да говориш тъй? Мигар мислиш, че аз ям кокошки? От четиридесет деня насам не кокошка, а дори яйце не съм хапнала. Покаяла съм се, та постя; нищо блажно в уста не съм турила, нито пък ще туря. Ако искат Господ и света Богородица, решила съм да отида на Божи гроб, хаджийка да стана.

— Не е лошо — рекъл петелът, но все не му се вярвало, че лисицата ще може да се посвети.

— Та какво, брате петльо? — казала хитро тя. — Ще ида на Божи гроб, ще си взема свидетелство — и ето ме светица: чудно ли ти се види? А бе, петльо, а бе, мило братче, мигар светците са с рога? И те са като нас хора, само че постят, месо в уста не слагат и се молят. Ето и аз четиридесет дена вече близо не съм хапнала месце: все тревица си паса и много ми е по-сладко постното, па и по-леко ми е за ходене и тичане. Та като видях, че ставам от ден на ден все по-бързонога, намислих да отида на Божи гроб, но ми се ще, за да си изплатя греховете, да взема със себе си още неколцина другари; сама ще им тегля разноските. Ако искаш, брате петльо, ела с мене и ти — да те направя хаджия, та да ти се простят греховете.

На петела се и вярвало, и не вярвало, че Кума Лиса ще върви на Божи гроб. А тя продължавала да го предумва:

— Какво му мислиш толкова, брате петльо? Хайде тръгвай с мене! Па да знаеш какво хубаво ядене има по пътя: един сумик — с едри зърна като дренки, да си кълвеш и за нищо да не мислиш, една пшеница — като грозде: сладка, сладка, та ти прималнява от сладост. И на отиване, и на връщане ще си хапнеш, и хаджия ще станеш. Па и свидетелство ще ти дадат: когато умреш, право в рая ще отидеш.

Като чуло глупавото петле тия сладки лисини приказки, рекло си на ума:

„Я аз да тръгна с лисицата на Божи гроб! Тя ще ми тегли разноските, па и греховете ще ми се простят. А когато си дойда, кокошките и петлите ще ми викат «хаджи Петльо!». И петелът слязъл от дървото.

— Добре — казал, — Кума Лисо; щом ще ми теглиш разноските, ще дойда!

— Хубаво, хубаво, брате петльо! — насърчила го лисицата. — Щом ти се дощя от сърце да тръгнеш с мене на Божи гроб, блазе и преблазе на твоята грешна душа! Ами няма ли да повикаш и някоя от кокошките — да ти прислужва по пътя, та и тя да стане хаджийка? Та Божи гроб не е само за мъже: и жени ходят — малко ли хаджийки има по света? Затова ти казвам: викни ги всички; ако искат, нека дойдат, па да се не грижат за из пътя: ядене и пиене има — колкото им душа иска.

Тъй думала лисицата на петела и все подръпвала по малко броениците и викала:

— Господи помилуй, Господи помилуй, Господи помилуй!

Петелът се уверил вече в разкаянието на лисицата. Свикал кокошките — всички да дойдат, че ще ги водят с лисицата на Божи гроб — да ги нравят хаджиики. Добре, но може ли кокошка да се пристраши да тръгне с лисица? Като видяла лисицата, че никоя кокошка не ще да дойде с тях, уплашила се да не би и петелът да се отметне и да избяга, та го повела по-скоро със себе си.

— Блазе ти, брате петльо — викала му тя по пътя, — че милееш за душата си! Остави ги тия грешни кокошки: те ще умрат и ще отидат право в пъкъла! Дяволите ще им оскубят перушината перо по перо. Ти върви с мене, па се не бой.

Вървели, вървели, стигнали до един вир. Във вира имало стадо гъски. Като видял гъсокът лисицата, закрякал по гъските:

— Га-га-га! Бягайте, крийте се: лисица иде!

А лисицата рекла:

— Защо се само мъчиш да крякаш бе, приятелю? Защо плашиш гъските? Не са ли ти казали още, че аз съм се покаяла вече отдавна и не ям месо, а постя, паса тревица и хапвам по две-три зърна жито на ден, колкото да не умра от глад? Ако не вярваш мене, питай брат ми петльо: той толкова време върви с мене. Па и друго ще ти кажа, приятелю: аз отивам на Божи гроб — хаджийка да стана, душицата си да спася от тежки грехове. Толкова кокошки, гъски и зайци съм разкъсала, ох, пустата моя грешна душа! Добре, ама досега аз не съм знаяла, че е голям грях кръв да проливаш и месо да ядеш. Не знам как ме насочи Господ — да отида при духовник, да се изповядам; а духовникът ми запрети, додето съм жива, да ям месо и ми поръча да отида на Божи гроб, та да си спася душата. Па не само това: като му казах, че съм убила и изяла толкова животни, той ме закле — да отведа

на Божи гроб още двама-трима другари на моя сметка. Та за там съм тръгнала, брате гъсок. Да ме поживи Господ само да отида там, па после и да умра, няма да жая. Само едно ми е криво: нямам си другари. Ето — само петльо е тръгнал с мене. Ако искаш, подбери гъските — па да вървим! Разноските аз ще ви тегля и натам, и насам. Не берете грижа, само елате.

— Ооо, много добре си намислила, Лисо — рекъл гъсокът. — Колкото за мене, аз ще дойда. Но за гъските не знам.

— Попитай ги, попитай ги, брате гъсок! — казала лисицата. — Може и те да дойдат.

Но гъските не се излъгали.

— Луд ли си ти — рекли му — с лисица на Божи гроб да вървиш? Къде се е чуло — лисица хаджийка да стане?

— Защо бе, глупави гъски? — почнал да се сърди той, че го смятат за толкова лековерен. — Чудно ли е да се покае човек?

— Я си ела ти при нас! — придумвали го гъските. — Ела си, че ще се каеш после!

— Отивам, отивам — казал гъсокът. — Хайде сбогом, прощавайте, ако сме се скарали или сбили някога! Чакайте ме да се върна хаджия!

А те почнали да крякат подир него:

— Га-га-га! Стой тука бе, луд ли си?

— Хайде, хайде! — викала му лисицата. — Тръгвай с мене, братко, недей се бави! Тръгвай, че ще изпуснем кораба!

— Да ни закриля Бог! — рекъл гъсокът и тръгнал с нея.

Гъските още грачели и крякали, а лисицата — уж не разбирала какво говорят — почнала да ги утешава:

— Недейте плака, мили гъски, недейте жали! Недейте скърби за хаджи гъсока: той ще иде на Божи гроб. Хайде сега, дружина, с Бога напред по-скоро да вървим, па оттам на всички ще донесем броеници и други дарове!

Повела Кума Лиса петела и гъсока. Вървели, вървели, стигнали до едно блато. Ето ти един щъркел — прилетял и кацнал всред блатото — да търси жаби. Лисицата разказала и на него за своето покаяние и за намерението си да отиде на Божи гроб. Оплакала му се, че дири за дружина още един-двама.

— Блазе ти на душата, Кума Лисо! — рекъл ѝ щъркелът, — Голяма добрина ще направиш, като отведеш дружина на Божи гроб. Хаджи Лисо, ако може някак и аз да дойда с тебе, не ще да е лошо. Много ми се е приискало, като се върна, да ми викат по блатата „хаджи щърк“. А? Как мислиш? Вземаш ли ме за другар?

— Ууу, брате щъркеле — рекла Кума Лиса, — как да те не взема, когато ти е паднал от Бога късмет — хаджия да станеш? Хайде, брате щъркеле, тръгвай да вървим! Ти си роден за хаджия: имаш глас като на владика, па си висок като дякон, а като си затракаш кълвуна — сякаш броеници прехвърляш. Грях ми на душата, ако те не взема за другар!

— Да вървим тогава с Бога напред! — казал щъркелът и тръгвал с тях.

Ходили, ходили, докато се стъмнило. Стигнали до едно село и решили да преспят в един трънак, а утре заран да станат на ранина и да потеглят за Божи гроб. Сгушили се там да спят: лисицата се свряла до корена, щъркелът срещу нея, петелът кацнал на трънака и си свил главата в перушината, та изведнъж заспал, а гъсокът се свил малко накрай и задрямал. Само лисицата и щъркелът не спели. Щъркелът се бил добре наял в блатото, но лисицата цял ден не могла от сбиране на дружина да хапне нещо. Тревата не я заситила. Месце ѝ се ядяло, но пред щъркела не смеела да изяде ни петела, ни гъсока. Мислила дълго какво да направи, та да се наяде, и най-сетне му намерила леснината.

Тя почнала да си говори с половина глас:

— Ох, аз клетата! Взех тия другари на душата си, уж на Божи гроб да ги вода, а то ще ги отведа, както се вижда, на гробищата, прости ме, Боже Господи, че по моя вина ще загинат. Що ми трябваше и мене — да мъкна тоя грешен петел след себе си! По-добре щеше да е да го не бях взела: нямаше ние тримата да загинем заради него. Моля ти се, Боже Господи, хвърли гръмотевица от небето, та убий тоя петел!

Щъркелът чул тия думи и попитал лисицата:

— Каква мъка имаш на душата си, хаджи Лисо, та се оплакваш на Бога от петела?

— Ох, хаджи щъркеле! — затюхкала се лисицата. — Как няма да ми е мъка! Що ми трябваше да тръгвам с тоя петел? Ето, още час-два ще минат и той ще почне да пее, както му е обичаят, та ще събере селото. Ще го чуят селяните, па ще налетят на нас; като врабци ще ни изтрепят. Мъка ми е, та ще ми се пръсне сърцето...

— Леле, хаджи Лисо, ще погинем! — рекъл уплашено щъркелът.
— Ами каква леснина да намерим, че да се отървем?

— Леснината е, хаджи щъркеле — казала хитро лисицата, — един да умре, та трима да останат живи.

— Ааа, право казваш — рекъл щъркелът, — ей сега ще свърша тая работа, не бой се!

Като продумал това, той си подал главата над трънака, чукнал петела с дългия си клюн по главата и го оставил на мястото. После рекъл на лисицата:

— Хайде сега да спим, хаджи Лисо: петелът няма вече да пее.

И той заспал; престорила се на заспала и лисицата; като видяла, че всички спят, тя изяла петела. На сутринта още преди зори събудила щъркела и гъсока — да ги води на Божи гроб.

— Ами къде е петелът? — попитал гъсокът, като поотминали малко.

— Пратих го — рекла лисицата — да види има ли кораб да чака за Божи гроб. По-натам ще ни пресрещне.

Вървели, вървели и тоя ден, а лисицата огладняла пак. Поглежда ту гъсока, ту щъркела и жали, че не може да изяде никого. А те я питат:

— Какво ни гледаш, хаджи Лисо?

— Гледам ви — рекла тя — какви сте ми хубави другари. „Блазе ми, думам си, че с такива съм тръгнала на Божи гроб.“

Стигнали вечерта при едно блато, край друго село. Там имало много гъски. Натъкмила се лисицата накрай блатото, на един голям камък, а щъркелът — до нея. Гъсокът се заровил в тинята, на топло: виждала му се само главата. Щом заспал гъсокът, лисицата пак почнала да кълне сама себе си и да се окайва: сега ѝ бил крив пък гъсокът.

— Какво си говориш, хаджи Лисо? — попитал я щъркелът и тоя път. — Пак ли ти е нещо мъка?

— Как да не ми е мъка — казала тя, — като се сетих за тоя проклет гъсок? Не видиш ли колко са гъски в блатото? Ще гракне нощес някоя гъска и гъсокът ще я чуе, та ще ѝ се обади; ще се разграчат всички гъски в блатото, ще чуят селяните и ще се хвърлят върху нас. Гъсокът ще си отиде в блатата, ти ще хвъркнеш, ами аз

какво да правя? Нали уж сме тръгнали на Божи гроб? Бива ли да се делим?

— Ааа, и дума да няма за дележ, хаджи Лисо! — рекъл щъркелът. — Заедно ще вървим, та ако ще, и да се мре. Не се дели аз от тебе. А за гъсока е лесно: по-добре да умре един, отколкото двама. Ти си легни и бъди спокойна: ей сега ще му светя маслото!

И щъркелът нагазил в блатото, па като пернал гъсока с клъвката си по главата, оня вече и не мръднал.

— Е, хаджи Лисо — рекъл той. — И това се свърши. Хайде сега да спим.

Лесно се казва, но как се спи гладно? Лисицата продумала:

— Блазе ти, хаджи щъркеле, че си толкова юнак в клюна! Това е божия дарба. Ти отърва и двама ни от смърт; Господ да те поживи! Ти спи, но аз не мога: боли ме коремът, та мира ми не дава.

И тя почнала да се извива и гърчи. Щъркелът я загледал и като видял мъките ѝ, съжалил я.

— От що те свива корем, хаджи Лисо? — попитал я той. — Да не е от много ход?

— Не е от ход — рекла тя. — Недей ме пита, брате: грях ме е да ти кажа!

— Кажу, кажи, хаджи Лисо, не се бой: между другари тайна не бива.

— Като питаш толкова — рекла тя, — ще ти кажа. Заедно сме тръгнали на път, не искам да крия от тебе. Откак съм запостила, все ме свива корем; страх ме е да ми не стане нещо — да не умра на сред път...

— Така ли било, хаджи Лисо? — викнал щъркелът. Ами недей пости вече: и законът дава на болен да блажи. Недей си мъчи душата. Ето го гъсока, той е доста дебел: яж — да оздравееш, па утре пак ще запостиш. Не говори за смърт: как ще вървя аз на Божи гроб без тебе? Пази Боже, да умреш! Облажи се сега, па като стигнеш на Божи гроб, ще се изповядаш и пречестиш, ще си вземеш свидетелство — и греховете ти ще се простят. Яж, яж, не бой се! На болен се прощава.

Лисицата това и чакала. Стегнала се, та изяла гъсока. На заранта тръгнали двама с щъркела за Божи гроб. Ходят, а тя се задавя, кашля, спира се, пак се задавя, остава назад.

— Хайде, хаджи Лисо! — вика щъркелът. — Хайде, да не замине корабът за Божи гроб, а ние да останем! Побързай малко!

А тя все кашля и се задавя. На едно място съвсем спряла. Легнала, почнала да се търкаля от мъка. Гледа я щъркелът — засиняла се, ще умре. Подплашил се оня щъркел — да го не остави лисицата сам — и се притекъл да я свестява.

— Какво ти е, хаджи Лисо? Казвай де, защо мълчиш? Кажи, да ти помогна!

А тя се търкаля и току си тика лапите в устата, сякаш ѝ е заседнала на гърлото кост.

— Кажи ми, хаджи Лисо! — викал щъркелът. — Не ме мъчи, кажи ми! От мъка място не мога да си намеря...

— Ох, хаджи щъркеле — измънкала лисицата, сякаш едва говори. — Грехът ме мъчи, та ще ми разреже гърлото. С кой ум те послушах аз, та изядох оня пусти гъсок! Облажих се, па ми е заседнала и една кост на гърлото, та ни насам, ни натам: ще ме удуши... Ох, ох, умирам!...

— Чакай, чакай, хаджи Лисо! — рекъл щъркелът. — И за това има леснина: отвори си устата, пък аз ще бръкна с клон в гърлото ти и ще извадя костта.

— Жив да ми си, хаджи щъркеле, ако ме отървеш! — рекла лисицата. — Бръкни по-скоро, моля ти се, та извади костта! Твоят клон е дълъг, тъкмо за тая работа е. Само по-надълбоко бъркай, не си жали главата!

— Ей сега, хаджи Лисо, ей сега! — викнал щъркелът и бръкнал в гърлото ѝ с клон; а тя си стиснала челюстите и му прехапала главата, па сетне го изяла.

Станала оттам лисицата и отишла в гората. Видяла на едно място диви гълъби, че кълват дива леща. Тя още отдалеч извадила броениците и почнала да мърмори:

— Господи помилуй, Господи помилуй, Господи помилуй!

Мърморела тя и се навеждала да си пасе тревица. Дивите гълъби се подплашили и хвъркнали; кацнали на едно дърво наблизко и оттам почнали да гледат лисицата и да ѝ се чудят. И с тях тя направила като с петела и гъсока: почнала да им се кълне, че се била разкажала, не ядяла вече месо, готвела се да иде на Божи гроб. Един от гълъбите склонил

да ѝ стане другар и тя го повела. Като минавали край гробищата, видял ги един папуняк. Той рекъл още отдалеч на лисицата:

— Със здраве, Кумо Лисо! Добър ти път! Пак си уловила един гълъб — да си нахраниш дечурлигата.

— Ууу бе, брате папунчо, защо думаш тъй? Бива ли да си грешиш душата с такива думи? Но аз не ти се сърдя, защото не знаеш, че вече от четиридесет дена не ям месо. Я ми виж броениците! Не виждаш ли, че съм тръгнала на Божи гроб — да се изповядам и пречестя? Ето, затова постя: само трева ям. Питай гълъба, и той ще ти каже! Хайде, брате, ако искаш, ела и ти с нас; ще вървим другарски, аз ще ви тегля разноските. А пък ако сме живи и здрави и ако ни е писано да се върнем, ще донесем един товар броеници и божигробски свещи — да ги даряваме на приятели и сродници.

Като чул папунякът тия сладки приказки от Кума Лиса, па видял и гълъба с нея, полъгал се и тръгнал заедно с тях. Но все му се не вярвало, че лисицата се е наистина покаяла, та вървял малко по-назад и се пазел — да не го хване водачката. Лисицата ги водила, водила, па ги отвела до дупката си.

— Хайде заповядайте, братя — рекла им тя. — Да влезем за малко вкъщи. Ще похапнем, ще си починем, па сетне — с Бога напред — ще вървим, накъдето сме тръгнали.

Влезли те вътре. Лисицата се хвърлила, та удушила гълъба, но той ѝ се видял дребен, та се спуснала да хване и папуняка. Папунякът се спуснал да бяга, но лисицата се изпречила пред дупката и го не пуцала. Той почнал да ѝ се моли:

— Какво ще разбереш от мене, Кумо Лисо? Един залък месо съм. Моля ти се, пусни ме. Аз ще ти доведа една квачка с дванадесет едри пилета. Ще ядеш и ще ме споменуваш.

Лисицата уж хитра-хитра, но се излъгала: пуснала папуняка. А той излязъл отвън и си рекъл:

„Ах ти, лисицо проклета! Ще те наредя аз тебе! Ще видиш ти на кой Божи гроб ще те пратя: или ще умра, или ще ти одера кожата!“

Отлетял папунякът из гората и почнал да мисли какво да направи на лисицата. Както си седял на едно дърво, видял, че под сянката му лежи един хрът. Слязъл папунякът; хрътът бил заспал; почнал да го буди.

— Стани, хръте, стани, че лисица те чака!

Но на хръта се не ставало. Папунякът пак рекъл:

— Стани, хръте, стани, че лисица те чака!

Кучето се помръднало, па рекло:

— Защо ме будиш, папунче, не видиш ли, че съм болен?

— Болен-здрав — рекъл папунякът, — ставай! Ще те отведа при дупката на една лисица — да я уловиш и да се нагостиш. Искаш ли?

— Искам — казал лениво хрътът. — Как да не искам? Но не мога да стана от пуста болест. Краста ме е налегнала, та все на спане ме избива. А съм гладен, гладен — умирам от глад. Но нямам сила да се домъкна до дупката и да уловя лисицата. Излекувай ме, па после!

Хвъркнал папунякът да търси начин как да изцери хръта. Ето ти, че се задал един коняр, който карал по пътя коне, натоварени с дървено масло в мехове. Вървял и си карал конете по пътя. Папунякът кацнал на един мях и се спотаил. Конярят махнал да го пропъди, а папунякът седи и не хвърква.

„Ето ти тебе късмет! — рекъл си конярят. — Ще хвана това папунче и ще го занеса на момчето ми — да му се радва. Види се, че птичето още не може да лети, затова не бяга.“

И той посегнал да го хване, но папунякът подхвъркнал и кацнал на втори мях. Конярят обиколил от другата страна и пак издебнал птичето, но то и сега хвъркнало. От мях на мях, то все подхвърквало и лъгало коняря, а той тичал подире му, дано го улови. Той посегне, папунякът хвъркне и кацне по-натам, пак посегне конярят, птичето пак подхвъркне. Най-сетне човекът се ядосал, та замахнал с тоягата си да го пребие; но папунякът не бил глупав да стои на меха; той хвъркнал, а мехът се пукнал и маслото изтекло. Тогава папунякът отлетял при хръта и го довел да се изтъркаля в маслото — за да му мине крастата. И наистина, кожата на кучето омекнала, а краката му се отпуснали, но било гладно, та нямало сила да тича.

— Ти седи тука, край пътя — рекъл му папунякът, — а аз ще ти намеря нещо да хапнеш.

И той полетял пак. На пътя видял, че върви една жена и носи на главата си погача; тя отивала на гробищата, да раздава за Бог да прости. Пред нея вървяло едно детенце. Папунякът повикал хръта, па му казал да върви след жената и щом тя остави погачата, той да я изяде. Хвъркнало птичето и кацнало на пътя, малко пред детето, па почнало да ситни и да подскача. Навело се детето да го хване, но

папунякът подхвърквал и кацнал малко по-натам. Задебнало детето след него — тук да го хване, там да го хване, папунякът все бяга и се не дава. Разплакало се онова дете и почнало да дума на майка си:

— Мамо ма, хвани ми това папунче!

— Я върви напред! — викнала майка му. — Как пък няма да се спра сега насред пътя — папуняци да ти ловя!

Но то се разплакало още повече и не давало мира на майка си. Като видяла, че детето няма да се умири, тя оставила наземи погачата и се емнала да лови птичето. Тук да го хване, там да го хване — то все подрипвало и подхвърквало, а хрътът вече изял половината погача. Папунякът ситни и подскача, жената дебне да го хване, а хрътът яде ли, яде. Като видяло птичето, че кучето се е наяло, хвъркнало, та се не видяло. Върнала се жената ядосана да си вземе погачата, гледа — няма ни погача, ни нищо, хрътът изял дори и трохите.

Като си отминала жената с детето, папунякът прилетял при хръта и го повел към лисичата дупка. Стигнали там, хрътът се притаил пред дупката, а папунякът извикал:

— Излез, Кумо Лисо, че ти вода квачка с дванадесет пиленца!

Лисицата се излъгала, та излязла, а хрътът я хванал и разкъсал. Ял, ял — докато я изял; останала само опашката. Папунякът взел лисичата опашка и си направил от нея шапка: затова и до ден-днешен папуняците имат на главите си китка от пера като лисича опашка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.